24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6440 — 15 ՄԱՐՏ 1907 — ՀԻՆԴՇԱԲԹԻ 13 ՍԵՓԵԼ 1325 — 28 MARS 1907 — 24me année № 6440

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
"ԱՐԵՒԵԼՔ« ՕՐԱԹԵՐԹԻ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ԳԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ 80 Գրս.
ԳԱՒԱՌՆԵՐՈՒՆ ՀԱՄԱՐ 108 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒՆ ՀԱՄԱՐ 25 Ֆրք.
ԹՂԹԱԿՑԱՐԻ ԾԱԽՔԸ ՄԵՐ Վ.ԲԱՑ

20 հատ 1 դրուշոց փուլ
1 մեծ. հատուով ի'բնդունուի

10 ՓԱՐԱ

Արեւելք

ارہ ولك
درعلیہ دہ غلط ، ارہ ولك غزتہ سی ارہ خانہ سی

DIRECTION
DU JOURNAL ARMÉNIEN
"ARÉVELK"
CONSTANTINOPLE - GALATA

10 PARAS

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ՄԵԾ ՊԱՀՔԻ
ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ ՀԱՆԳԱՄԱՆՔԸ

Ոչ քարող և ոչ հոգեւոր-բարոյական թեկադրութիւն է որուն վրայ պիտի խօսինք այս յօդուածին մէջ։ Իրաւ է թէ Մեծ Պահքը ամենէն աւելի յարմար ժամանակամիջոցն է այդ կարգի կրօնական նիւթերու վրայ խօսելու, բայց միայն ատոնք չեն որ կրնան Մեծ Պահքի պատշաճ խորհրդածութիւններ ներշնչել. կան դեռ ուրիշ ոչ նուազ կարեւոր պարագաներ՝ արժանի ի յայտ գալու և լուսաբանուելու։

Մեր նախնիք երբ Մեծ Պահքը պարտադիր բան են Հայ Եկեղեցւոյ զաւակներուն, անկարելին չէ որ պահանջած են անոնցմէ, այլ նկատի առած են օրքան անոնց հոգեւոր-բարոյական կենցաղը նոյնքան և անոնց նիւթական-անտեսական կացութիւնը, որ յոյժ պատշաճ վերաբերում մը ունին իրարու նկատմամբ, վասն զի Մեծ Պահքի ժամանակամիջոցը կը զուգադիպի տարւոյն ճիշդ այն եղանակին որ երկրին կլիման, ֆիզիքական հանգամանքը և անտեսական կացութիւնը ինքնին կարծես բնական հարկ ու պահանջ կը դարձնեն ուժերի յատուկ կերակուրներէ հրաժարում, օրքան հոգւոյ նոյնքան մարմնոյ չահուն համար։

Մեր հեռատես ու չրջահայեաց նախնիք, իրենց բնակավայրի բնական և տրտեսական պայմաններուն քաջածանօթ՝ դիտեր են թէ մարտ ու ապրիլ ամիսները՝ որոնց վրայ կը տարածուի սովորաբար Մեծ Պահքի չրջանը՝ կենդանական մնուցդի ամէնէն անյարմար ժամանակամիջոցն է, գի ընդհանրապէս այդ ամիսներուն մէջ կը պատահի այդ միջավայրին կլիման ու բարեխառնութիւն ունեցող երկիրներուն մէջ ուտելի կենդանիներու, գլխաւորապէս կովերու և ոչխարներու ծնունդը, կամ ծաւալումը՝ ու ճագարներու նախնական աճողութիւնը, որոնք չեն նպաստեր բնականաբար մսեղէն մնդառութեան։ Եւ չմոռնանք ըսելու թէ ինչպէս մեր նախնեաց ատենը՝ նոյնպէս մինչեւ այժմ Հայ Եկեղեցւոյ զաւակներուն գործածած մեծ մասը սովորաբար ոչխարմէն ու կովէն է, իրենց տեսակներով։ Իսկ խոզի միսը բնաւ չէին ուտեր ու այժմ ոչ կը մնուցուի և ոչ կ'ուտուի նոյն զաւառներուն մէջ։ Իրաւ է թէ յիշեալ կենդանիներու արուները ու ասերչները (ամուլ մնացածները) արամարդելի կրնան մնալ, բայց տեղական կլիմային յատուկ մերձաւորապէս վեցամսեայ ցուրտ ու ձմեռը այնքան վտիտ ու նիհար կը ձգեն բոլոր կենդանիները առհասարակ, որ գարնան առաջին երկու ամիսներուն մէջ ուտելու բնաւ չեն յարմարիր։ Թող որ տարւոյն միւս բոլոր ամիսներուն բաղդատմամբ սուղ ու անմատչելի կ'ըլլան, ինչպէս այժմ նոյնպէս անցեալին մէջ միշտ այդպէս եղած է։

Կը հետեւի ուրեմն թէ Մեծ Պահքի չրջանին մէջ մսէ հրաժարման հրամանը կամաքերպուիչ համապատասխան է տնտեսական տեսակէտով, ֆիզիքական ու նիւթական պայմաններուն և կը ցուցնէ միեւնոյն ատեն աչխարհիկ իրերու, մարմնաւոր չահերու ալ դիտակից ըմբռնում. մէկ խօսքով մնատագիտական ու բնախօսական համութիւն, որով օժտուած ըլլալու ապագոյց տուած են իրենց այդ կարգադրութեամբը մեծ Պահքը սահմանող Հայրերը։

Բայց, ինչպէս յայտնի է, Հայ Եկեղեցին ճիշդ այն ատենն ալ պահք ըրած է։ Ատոր ալ պատճառը չատ բնական է. նախ որ ծովերէ զուրկ բնակավայրի մը ժողովուրդներուն համար ձկնեղէնէ հրաժարումը մեծ զրկանք մը չէ. երկրորդ որ գնուած մէկ քանի լիտրու և գետնու ձուկերուն ալ արգասաւորութեան ժամանակն է այդ միջոցը, որով չահուելու հեռատեսութիւն մը ենթադրել կուտայ ձուկէ հրաժարման պատուէրը։

Գալով իւղեղէնի ու կաթնեղէնի, նոյնպէս սովորաբար այդ երկու ամիսներուն մէջ է որ կենդանատուները ձագուկները աչխարհ կուգան և իրենց նախնական անմեղութեան էական ու տարրական նիւթին — կաթին — պէտք ունին, որ եթէ մարդոց համար գործածուելը մեծ մասամբ, անոնք պիտի զրկուէին այնպիսի առին մը՝ որ ճարակելու գետ արօտ չէր բացուած, կամ դեռ խիստ անբաւական պիտի գար։

Աւելորդ է ըսել թէ իւղը, որ կաթէն առաջ կուգայ, նոյն համեմատութեամբ քիչ պիտի ըլլար, օրքան կաթը նորածին ձագուկներուն յատկացած ըլլար։ Այլ վերջապէս պահք սահմանողներու մտքին ու նպատակին մէջ մարմինը հաճոյալի կերակուրներէ քանի մը չաբաթ զրկելով, հոգեւոր զօրութեան ուժ տալու նկատումին ալ կար բնականաբար, զոր պէտք չէ բոլորովին անտես ընել։

Միւս կողմէ, սակայն, առժամապէս մսեղէն ուտելիքներէ դադարումը իր առողջապահիկ արդիւնքներն ալ ունի, ինչպէս կը պնդեն այժմ կարգ մը բնախօսներ, որոնց մէջ բոլորովին ժամանակաւորութիւնը չատագովողներ ալ կան։ Ո՛վ գիտէ թէ պահք սահմանողներուն մէջ այդ տեսակէտին ծանօթներ ալ չկային, որոնք համակերպած էին այդ օրէնքը դնելու ոյնքան նախանձախնդրութեամբ, օրքան ժողովրդեան մը կենսագրել կուտայ ձուկէ հրաժարման պատուէրը։

Գալով ձկան տեսակներուն, որոնց վրայ կրնայ տարակոյս ծագիլ, ասոնց մասին ալ պահք ըրած է։ Ատոր ալ պատճառը չատ բնական է. նախ որ ծովերէ զուրկ բնակավայրի մը ժողովուրդներուն համար ձկնեղէնէ հրաժարումը մեծ զրկանք մը չէ. երկրորդ որ գնուած մէկ քանի լիտրու և գետնու ձուկերուն ալ արգասաւորութեան ժամանակն է այդ միջոցը, որով չահուելու հեռատեսութիւն մը ենթադրել կուտայ ձուկէ հրաժարման պատուէրը։

Այլ տեղական բուսականութիւնը կենդանական սննդառութենէ զրկման փոխարէնը այնպէս լիուլի կը լեցնէր որ պահոց կերակուրներու կատարելագործեալ զրութիւն մը սոսկ բերած էր. և այդ առանց կարօտ ձգելու երբեք արտադուստ սննդեղէններու ներածման։ Բուսական հիանալի հմտութեամբ տեւական բերքատու բոյսերը մէկէն ընտրած էին խիստ հին ժամանակներէ ի վեր հարիւրաւոր տեսակներ իրենց մնունդի նիւթ պահոց օգերուն, ոմանք թաքուն, ոմանք աղած կամ չորցած վիճակի մէջ պահած էր։ Եւ ատոնց ամէնուն համեմատ ուտելու այլ և այլ միջոցներ սահմանած էին, ինչպէս և եփուելու կամ համեմուելու ձանձրոյթ մերձոնակներ։

Գալով պահքի իւղեղէնին, ինչպէս յայտնի է, գլխաւորն է ձէթ կամ ձիթախիւղ, բայց այն երկիրներուն համար ուր ձիթենին կը քաղսնի, ինչպէս և անոնց հաճոյ, ուր այդ իւղը դիւրաբեր կը նկատուի։ Բայց երբ մեր նախնիք Մեծ Պահքը ինչպէս և միւս պահքերը կը սահմանէին, գիտէին թէ Հայ Եկեղեցւոյ զաւակներուն ընակած միջավայրը ո'չ ձիթենի ունէր և ոչ արտաքսատ ներածելու սովորութիւն կամ դիւրութիւն կար։ Այլ ինքնութիւնը օժտած էր զայն բուսական ուրիշ նիւթերով, որոնք ձէթին կամ ձիթախիւղին պակասը առատութեամբ կը լեցնէին։ Կտաւատ, կանճրակ (զօղզ), կնճիթ (սուսամ), մանաւանդ ընկոյզը կուտան այնպիսի իւղեր՝ որոնց վարժուածը երբեք միտքը չի բերեր ձիթենիին իւղը։ Եւ բոլոր անոնք որ պահք կը բռնեն, սիրով ու ախորժով կ'ուտէին, ինչպէս և այժմ կ'ուտեն պահեցողութիւն ընողները գաւառային կեդրոններու մէջ, այդ իւղերէն մէկ կամ միւսը և կամ ամէնքն ալ։ Կտաւատի իւղը (պեզիր եաղը), կանճրակի իւղը (զօղզու), կնճիթի իւղը (ճիրիկ կամ սուսամ եաղը) և ընկոյզի իւղը (ճեվիզ եաղը) որ ամէնէն չարգին ու սուղն է, երկար դարերէ հետէ ծանօթ էին մեր նախնիքներուն՝ իբրեւ հունդի նիւթ, և մեծ ճարտարութեամբ առած կը բերուէին բոլորովին տեղական արհեստագործութեան միջոցներով։ Իրաւ է թէ հիմա փոխադրութեանց դիւրութեան և ճարակներու յաղագանութեան պատճառով, ձիթախիւղը մեզ գործած է ամէնէն հեռաւոր նահանգներէն անգամ և կը գործածուի գլխաւորապէս իբրեւ պահոց կերակուրի նիւթ. սակայն հին ատենները իսպառ անծանօթ էր այն կողմերուն, և մեծ սպառում չունէր այդ տեղերը։ Իրրեւ իւղալից հունտ՝ վերոյիշեալ չորս նիւթերն են որ կը սիրեն պահեցողութեան չրջանին մէջ մննդական տարրերուն վրայ։

Իսկ ատոնց պատրաստութեան եղանակը այնքան հետաքրքրաշարժ է որ կ'արժէ յատկապէս ատոր վրայ անդրադառնալ օր մը։ Այլ առ այժմ կը բաւականանանք ըսելու թէ մանաւանդ ընկոյզի իւղը երբ մաքուր հանուած ըլլայ և մաքուր ամանի մէջ պահուած, գերազանցապէս կը մրցի Ագճենասի առւնկի (ձիթենիի) իւղին հետ և կը յաղթէ անոր իր անժխտելի առաւելութեամբը։

Սակայն մինչ այս ամէն կերակրեղէնները կան Պահքի յատուկ, Պահքը ինքնին անհետանալու վրայ է։ Գաւառական գրեթէ բոլոր քաղաքները վարակուած են Պահք լուծելու ունակութեամբ։ Փիլոերն ալ հետզհետէ կը հետեւին անոնց։

Մ. ՆԱՓՈՒՆԵԱՆ

ՊԱՏԱՍԽԱՆՆ
Պ. ԶԻՓՔԷ ՍԱՐԱՖԻՆ

Մասիսի վերջին թիւին մէջ, Պ. Զիփքէ Սարաֆի Քննադատութեան մը ենթադրութիւնը խորագրով դրուագուած չորսուկէս երեսնոց յօդուածը կարդացի։— Նրիտասարդ գրագէտը ցահուտուկ տաղեղով հրապարակ կուգար այս անգամ բռնի տենչով մը քննադատելու (*) Առեւելիի մէջ գրած վերջին յօդուածս («Ֆրէտերիք և Լէա» տե'ս Առեւելիի թիւ՝ 6425) և Մարսել Բրէվոի պաշտպան հանդիսանալով կը ցանկար հրապարակաւ ծանուցանել թէ ինք այդ աչխարհաձանօթի և հռչակաւոր հեղինակին բոլոր գործերը կարդացած է։

Պէտք է խոստովանիմ թէ Պ. Զիփքէ Սարաֆի այդ յօդուածը, ինչպէս չատերուն նոյնպէս ինծի ալ զարմանք չպատճառեց բնաւ, քանի որ ուսումին անդամը չէր որ այդքան անտեղի և սին հարց մը կը դիմաւորէինք մեր լրագրութեան մէջ, մանաւանդ վերջերս, ուր չափազանց տաղտկալի հանգամանք մը ստացան գրական և լեզուաբանական վէճերը։

Սկզբունքս չէ քնաւ գրական վէճերու մէջ մանել, ոչ ալ կը վախնամ պատասխանել ինձի դէմ եղած յարձակումներուն, մանաւանդ գրական յարձակումներուն, ուր դուն ուրիք կը յարգուի գրողին անձը և արժանիքը։ Այո՛, չեմ ուզեր գրական վէճերու մէջ մանել, նախ՝ որովհետեւ ժամանակս չի ներեր, և երկրորդ չեմ ուզեր անտեսել և բանաքարել ընթերցող հասարակութեան իրաւունքը։ Այսու հանդերձ, մարդս չատ անգամ կը հանդիպի այնպիսի սուտակ ու անհեթեթ գրութիւններու, որոնք մէկդի գնել կուտան պահ մը իր անտարբերութիւնը և կը ստիպեն զինքը երկու խօսք ուղղել անոնց որ անկ է։

Շատ ուրախ եմ, Պ. Զիփքէ Սարաֆ, որ Բրէվոի բոլոր գործերը կ'արդացած և մարսած էք։ Ընթերցասիրութիւնդ գովելի է. սակայն այդպէս պիտի դատիք արդեօք այդ գրչի վարպետին գործունէութիւնը։ Դուք որ գրական մեծ կարողութիւն մը ունենալ կը յատկանիք, այդպէս պիտի ըմբռնէիք և համաձայնեցնէիք իրարու հետ բարոյական և գրական սկզբունքները։ (*) Բրէվոի բոլոր գործերուն կրնաք հանիլ և անոնց մէջ ուղածնուդ չափ «հոգեբանութիւն և խոր ծանօթութիւններ» գտնել ձեզի համար. սակայն պէտք է գիտնաք թէ ձերը ձեզի կը պատկանի և ոչ ընդհանուրին գատաղետներուն։ Ինչպէ՞ս կ'ըմբռնէք ո և է գրական երկի մը արժանիքը. ինչպէ՞ս կը գնահատէք զայն։ Եթէ ձեր անձնական աչքովը կը նայիք անոր վրայ, և ձեր գաղափարներուն և ըմբռնումներուն կը յարմարցնէք անոր պարունակած վարպետութիւնը, ան, ինչպէս որ ըսի, թո'ղ ձեզի մնայ։ Գրականութեան մէջ ճշմարիտ գատաղետութիւնը կը պահանջէ որ «ամէն տեսակ նկատողութիւններէ դերծ՝ իրը չէզոք անձ մը, ո՛չ մեր՝ այլ ընդհանուրին աչքովը նայիս և ձէ նրկի մը վրայ, ընդհանուրին միաքովը քննելդ զայն և ընդհանուրին սիրտովը զգալդ անոր պարփակած կրքերը, յուզումները և զգացողութիւնները»։ Այս կարգի գատողութիւնն է որ բոլոր գրական գործերը, օգտակար և վնասակար, գեղեցիկ և ագեղ, հաճոյալի և անհաճոյ հատորներու կը դասաւորէ։ Այսպէս, Պ. Զիփքէ Սաբաֆ, Մարսել Բրէվոի բոլոր գործերը կրնան մէկմէկ հրաչալիքներ ըլլալ ձեզի համար, և տակաւին, պէտք է գիտնաք թէ անոնք (ոչ անչուշտ ամէնքը՝ այլ մէկ քանին) ուրիշներու համար վիճասկայր ըլլալէ չեն գադրիր բնաւ։ Իր ամէնէն քաղ գիրքերը, Les demi-Vierges և Cousin Laura՝ իր ամէնէն բարոյալից գործերը կրնան ըլլալ ձեզի համար, սակայն սա ալ չմոռնանք թէ՝ ամէնուն չէ որուած այդ բարոյագիտութեան երեւակայական ուժը և ամէն ոք չէ կարող ձեզի նման, ամէնաստգրին և ամէնալկոի պատկերէ մը ամէնէն ագնիւ և ամէնէն քաղցրալից դասը հանել։ Տակաւին պէտք է գիտնաք թէ մասնաւոր կարողութիւն մըն է այդ, որուն համար կ'արժէ որ ներպարտ զգաք ինքզինքիդ. քան իս՝ չատ լաւ կ'ընէիք եթէ ուրիշ գրականութիւններ ալ ուսումնասիրէիք և հոն գտնուող երկերն ալ վերլուծելով, է՛ն պատեռ գիրքէն կ'ո քարոյալից դասը հանէիք և ոչ անուղեակ ըլլայ այդ պարագային։»

—Ամէն մարդ գիտէ թէ ի՛նչ ըրած ես անոր համար։

—Ա՛հ, ձերս որ պատճառ մըն է որ չհրակամ դայն։ Բաւական մարդիկ պիտի գտնուին որոնք վայելուչ պիտի նկատեն խեղճին գագաղին հետեւիլ, ինչպէս աջ ուեստագէտներ, կաճառի աղդականներ և ուրիշներ։ Հաչուոյն մէջ չեմ դներ հետաքրքիրները, զորոնք իր ողբալի մահուան ու անձնասորութիւն մը ըլլալուն պատճառ պիտի ուզեն իր դագաղին հետեւիլ։ Ա՛հ, բարեկամ, ամբոխին մէջ ամէնէն ետին պիտի գաճուիմ... եթէ երբեք...

Կոկորդին մէջ բան մը արգելք եղաւ իր խօսքը ամբողջացնելու, որ սա պիտի ըլար։ «եթէ երբեք յաղարկաւորութեան ներկայ գտնուիմ», կամ «քաղաքիներն ունիմ յաղարկաւոր ըլլալու»։

Պ. ոը Միրբվէր դլուխը անդին դարձուց և Բարիզի վերջալոյսը պիտց ինքնաչարժ կառքին փայլուն մետ ապակիներուն մէջէն։

Այդ միջոցին, դուքս Սթապիա, աչխատանոցին մէջ առանձին մնացած, առեւերով քաղաքեւած կը տեսնէր անոր պարունակած վարպետութիւնը, ան, ինչպէս որ ըսի, թո'ղ ձեզի մնայ։ Գրականութեան մէջ ճշմարիտ գատողութիւնը կը պահանջէ որ «ամէն տեսակ նկատողութիւններէ դերծ՝ իրը չէզոք անձ մը, ո՛չ մեր՝ այլ ընդհանուրին աչքովը նայիս և ձէ նրկի մը վրայ, ընդհանուրին միաքովը քննելդ զայն և ընդհանուրին սիրտովը զգալդ անոր պարփակած կրքերը, յուզումները և զգացողութիւնները»։ Այս կարգի գատողութիւնն է որ բոլոր գրական գործերը, օգտակար և վնասակար, գեղեցիկ և ագեղ, հաճոյալի և անհաճոյ հատորներու կը դասաւորէ։ Այսպէս, Պ. Զիփքէ Սաբաֆ, Մարսել Բրէվոի բոլոր գործերը կրնան մէկմէկ հրաչալիքներ ըլլալ ձեզի համար, և տակաւին, պէտք է գիտնաք թէ անոնք (ոչ անչուշտ ամէնքը՝ այլ մէկ քանին) ուրիշներու համար վիճասկայր ըլլալէ չեն գադրիր բնաւ։ Իր ամէնէն քաղ գիրքերը, Les demi-Vierges և Cousin Laura՝ իր ամէնէն բարոյալից գործերը կրնան ըլլալ ձեզի համար, սակայն սա ալ չմոռնանք թէ՝ ամէնուն չէ որուած այդ բարոյագիտութեան երեւակայական ուժը և ամէն ոք չէ կարող ձեզի նման, ամէնաստգրին և ամէնալկոի պատկերէ մը ամէնէն ագնիւ և ամէնէն քաղցրալից դասը հանել։ Տակաւին պէտք է գիտնաք թէ մասնաւոր կարողութիւն մըն է այդ, որուն համար կ'արժէ որ ներպարտ զգաք ինքզինքիդ. քան իս՝ չատ լաւ կ'ընէիք եթէ ուրիշ գրականութիւններ ալ ուսումնասիրէիք և հոն գտնուող երկերն ալ վերլուծելով, է՛ն պատեռ գիրքէն կ'ո քարոյալից դասը հանէիք և

(*) Ծ. Խ.—Կարծեմ թէ Պ. Զիփքէ Սաբաֆ՝ Սրբեանին մեկ յօդուածագիրը քննադատելու իր աճապարանքին մէջ, Մարսել Բրէվոյի վէպերը չփոթեր է... Վարճ Սրբոցին հետ։

Ա՛յո՛, Պ. Զիփքէ Սարաֆ, մարդ ոչ միայն դպրոցական գրասեղաններուն վրայ, ինչպէս որ դուք կը կարծէք, այլ այդ յարկէն դուրս ալ և նոյն իսկ անկէ դուրս, դեռ չատ սորվելիք բաներու կը կարօտի։ Անգամ մըն ալ կը կրկնեմ, բորբոքելն ապատ էք Մարսէլ Բրէվոի գործերը սիրելու և նոյն իսկ պաշտելու դիտմամբ, կրնաք անոր գրականութիւնն ալ մշակել. բայց երբ հրատարակաբար կուղէք քննել անոր գործունէութիւնը, միշտ ընդհանուրին աչքովը քննեցէք զայն։

Շեղոքնակալ եմ ինձ տուած ձեր խորհուրդներուն համար, որով կարդալ և ուսումնասիրել կը յանձնարարէք ինձ. անհոգ եղիք, ատանկ էն սիրած հաճոյքներս են արդէն ու ընաբ չեմ ուզեր զատուիլ և հեռանալ ատոնցմէ։

Ո՛չ Մարսէլ Բրէվոի և ոչ ալ ձեզի բարոյականի և առաքինութեան դաս տալու յանձնութիւնը ունիմ, նախ որ կարողութիւնէս չատ վեր է և երկրորդ՝ գործս չէ։ Այսուհանդերձ, իրողութիւնը միշտ իրողութիւն կը մնայ, թէ ամենքս ալ, էն պարզ մահկանացուէն սկսեալ մինչեւ ձեր աչխարհածանօթ Բրէվոն, կրնանք այդ տեսակ դասերու պէտք ունենալ մեր կեանքի իւրաքանչիւր վարկեանին մէջ։

Վերջին խօսք մըն ալ, եթէ կը նեղէք։

Եթէ երբեք ուրիշ ո և է քննադատութիւն մըն ալ ընդդէմ ատիքը ունենաք, միշտ յարգեցէք գրական սկզբունքը և պաղարիւնութիւնը ձեռքէ մի ձգէք։ Կրնամ պղտման մերքի մը մէջ ձաբոնական Տարեգրուխին վերջ յօդուած մը ունենալ և անոր տակի բարգմանիչ բառն ալ մոռցած ըլլալ, սակայն ինչո՞ւ այս կէտը այդ ատոհանի կը զարմացնէ ձեզ. արդեօք չափազանց ապաբրնկան ուշադրութիւն կը տեսնէք անոր ներքեւ, այն ատոհանի չափազանց, որ մինչեւ Հիսարի բարձունքները հանել կուտայ ձեզ, «պղտիկ գեղին մարդիկները» դիտելու համար հրաչագործ գործիք մը վնասուելու հոն։ Չանանք լուրջ ըլլալ, սիրելի բարեկամ, եթէ չենք ուզեր ծաղրելի դառնալ։ Գիրքին պայքարներուն մէջ պաշարիւնութիւնն ալ մի' խորընդունէք. ինչ կապակցութիւն Ֆ. Գոլէճի գրասեղաններուն և Բչեփքի գործերուն միջեւ։

Կարդացէք Պուալօի l'Art Poétique, տարակոյս չունիմ թէ չատ օգտակար պիտի ըլլայ ձեզի այդ տասերը։

Ահա առջին և վերջին խօսքս, Պ. Զիփքէ Սարաֆ. չեմ ուզեր ասկէ աւելի զբաղիլ այս տեսակ խնդիրներով, ինչպէս ըսի արդէն քիչ մը վերը։ Գալով ձեզի, կրնաք գրել որքան որ փափաքիք, միայն եթէ կուզէք բան մը ըսել և բան մը հասկնալ ընթերցող հասարակութեան, մի մոռնաք քիչ մը աւելի common sense մտցնել ձեր գրութեանց և գաղափարներուն մէջ։

Ու կը չարունակեմ ամբաստ, հանդարտ և անխռով։ Մի կասկածիք երբեք, Պ. Զիփքէ Սարաֆ, ձեր աղնիւ և փառքով ու համաւուլի ըլլ պատասխ չեմ ուզեր փոխադրել, միայն թէ ո՛չ որ ալ ըլլաք, միշտ օգտակար ըլլալ չանացէք և թող այդ ըլլայ ձեր փառքը, թող այդ ըլլայ ձեր հանճարը։

Ա. Յ. ՊԱՌԱՒԵԱՆ

Ռ. Գոլէճ

ՊԱՐԵՒԵԼՔ»Ի ԹԵՐԹԱՕՆԸ —30—

ՅԱՆԻԼ ԼԸՋԻԼԻՕՐ

ԿՆՈՋ ՄԸ ԿԵԱՆՔԸ

ԱՌԱՋԻՆ ՄԱՍ

ԿԱՇԿԱՆԴՈՒԱԾ ԿՈՄՍՈՒՀԻՆ

Պ.

ԹՈՒՉԸԴԱՒՈՐ ՕՁԻԸՐ

—Ինա՛ բանդ։ Տե՛ս խեղճը... Մարդուս կարեկցութիւնը կը չարժէ։

Մարքօ տի Սթապիա, կամ խօսակցութեան ձայն առնելուն կամ ինքզինքը մխնակ կարծելուն պատճառաւ ուղեղ նոքէն տեսնել իր բաղեկային աչխատանօցը։ Իրան վարագոյրը մէկդի առնելով դուրս ելաւ։

Այսպէս, տեսակ մը քինախնդրութեամբ՝ որ ինքնաբերաբար կը պոռթկար, և տառապանքով մը որ կ'ուղէր անյայտ մնալ, Պ. ոը Միրբվէր համբ, ժպտոյն ու պաղարիւն կերպով կը դիտէր իր առջեւ փռուած այդ երիտասարդին չլման չքեղ մարմինը։

Տատրութիւն տանրինը տարեկան պատանի մըն էր Մարքօ տի Սթապիայ, տիեզդ երեւոյթով բայց լայն ուսերով։ Ձեռն ու գործառոյ մարմին մը ունէր, իր վայկչութիւնը պահելով հանդերձ։

Իր դէմքը, երկար ձուաձեւի նմանութեամբ, ֆիլորենցեան տիպար մը կ'ընծայէր, յանկուցիչ ու աչքառու։

Երկար կաղնիագէմքը փափուկ և գրեթէ մանկական իրտիտանք մը կը պարգեր։ Բայց իր գոյն աչքերուն մէջ, որքան բաղեհամբ տչորուած, տատերուտ քոց մը կը չողար։ Բերանը, խոռոչն ու գծայական, արցունքի սարսուռ մը կը պահէր իր մէջ՝ դեռատոյս պիեռոյն տակ։

Մարքօ չարժում մը ըրաւ, երկու այցելուները տեսնելով։

Բարեւեց զանոնք։ Ցետոյ մկդի քաչուեցաւ, պարապ խօսքեր չփոխանակելու համար այդ մարդոց հետ։

—Ձեզի ներկայացնեմ, հարցաչ Ալինեի մօղմաճայն, իսօսքը Միրբվէրի ուղղելով։

—Ա՛չ, ո՛չ։

Ու Պ. ոը Միրբվէր, ծերունիի դանդաղ քայլերով, այն դրան մօտ հասաւ որ նախասենեկին վրայ կը բացուէր։

Պ. ոը Միրբվէր կը թուէր հեռանալ։ Տ'Ալինեկ հետեւեցաւ անոր, մրմնջելով.

—Ձո՞ւ ուզեր Բրէվը անդամ մըն ալ տեսնել։

—Ինչ օգուտ տեսնելէն։

Մարքիզը վեր ցատկեց, անհանոյ տպաւորութիւն մը կրելով այդ խօսքէն։

Բայց մեռելական մթնոլորտին ճնշումը թօղլ չտուաւ որ իր հին ընկերոջ հետ վիճաբանութեան բռնուի մարքիզը, ուր առանց իրական թշնամութեան իրարու կ'ընդհարէին երկու տարբեր նկարագիրներ, հակառակ իրենց վոխադարձ անհատակացողութեան։

Մինչ Պ. ոը Միրբվէրի հետ ինքնաչարժ կառք նստած կ'երթար, մարքիզը յուզարկաւորութեան վրայ մանրամասնութիւններ հարցուց իր բարեկամին, և այդ առթիւ յայտարարեց թէ գայթակղական էր Պ. ոը Միրբվէրի բռնած անտարբեր ընթացքը։

—Ծուղարկաւորութեան կարգադրութիւնները դո՞ւն կ'ընես։

—Բայց ո՛չ, Բրէը բաւական գրամ ձգած է՝ իր յուղարկաւորութեան ծախքերը հոգալու համար։

—Ձախքի վրայ չեմ խօսիր։

—Մենաց որ, Բէր-Լաչէզի մէջ իր մօր համար հաղ գնեցի, ուր մնալու իրաւունք ունի մչտնջենապէս։ Ինչո՞ւ աղան պիտի երթայ միանալ մօրը։

—Օհ, բաւական վհատնեմ գանուեր ես։ Բայց ինդիրը ատ չէ։ Սգակիր չպիտի՞ ըլլաս։

—Տ'Ալինեկ, ինչո՞ւ կ'ըսես։ Ազգական չեմ որ սգակիր ըլլամ։ Ինչզինքիս ազատ կը համարեմ։

Պ. ոը Միրբվէր կը դիտէր մարքիզը, որ ակնոցները կը մաքրէր։

—Ես ալ ազատ կը համարեմ ինծի, ըսաւ Պ. ոը Միրբվէր։

Մարքիզ տ'Ալինեկ ակնոցները դրաւ և ուղղեց իր ուսերը

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ԱՐՁԱԿ ՎԱՍՏԱԿՈՒ ՆԵՐՔԻՆ ԳԱՎԱՌՆԵՐՈՒ

ՊԱՀԱՊԱՆՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ

ՊԱՐԿԱՏՈՒ ՎԱ ՊՈՂՈՍՔ

Ա. Ղ. ՊԱՐՈՅԱՆԻ ՅՕԳ

Ա. ՂԱՐԱՊԵՏԵԱՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹԻՒՆԸ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՔՐԵԱԿԱՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՎԱՐՉԱԿԱՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՀՈՂԱՅԻՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՀԱՐԿԱՅԻՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՏՈՒՆ

ՆՈՐ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՆԱՎԱՐԱՆ

ՀԱՍՏԱՏՎԱԾ Է 1828 ԹՎԱԿԱՆԻՆ

ՀԱՐԻՒՐԱՆՈՑ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՆԱՎԱՐԱՆ

ՊՈՍԻՆԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՆԱՎԱՐԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՆԱՎԱՐԱՆ

1828–1829

9, ԷԼՄԱ ՍՏՐԱՏ, 9

ՎԵՆԵՏԻԱՅԻ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ

— Մենք միայն այն ժամանակ, որ...— ասում էր Ալիսը, բայց Կարմիր Թագուհին ընդհատեց նրան.

— Մենք միայն այն ժամանակ ենք ապրում, որ...

— Ես ուզում եմ ասել, որ մենք կարող ենք խոսել միայն այն ժամանակ, երբ...— ասաց Ալիսը, որ ուզում էր ազատվել վեճից։

— Ոչ, ոչ, ոչ, ոչ, ոչ...— կրկնեց Թագուհին։— Ես ուզում եմ, որ դուք ինձ ասեք, թե ինչ եք ուզում։

— Ես ուզում եմ միայն ասել, որ...

— Ես ուզում եմ, որ դուք ինձ ասեք, թե ինչ եք ուզում։